

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: _____

Cím: *Pesti városatyák albuma.*

XVII. Kassai Ferenc dr.

Forrás: *A Hét*

Jp.

1918. 7/8

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Kassai Ferenc

Idő

"1918"

Személy

Pesti városatyák albuma

XVII.

Kassai Ferenc dr.

Társadalmi drámát kellene írni róla. Izig-vörig budapestit és tragikomikusát. Mert sajnálni kell ezt a szerencsétlen akarnokot, ezt a szomorú, sajnálatraméltó és tehetségtelen önmádót, a stréberségnek ezt a mártírját, aki sem a képességeinél, sem az egyéniségénél, sem a játéklubjánál fogva nem volt predesztinálva arra, hogy a főváros közgyűlésén a puritanizmus bajnokát játszassa, ellenzéki vezérként tetazeleghessen és hogy a nagypolitikában mint törőlmetszett demokrata áhítta az egyedül üdvözítő képviselői mandátumot.

Nagyon szerény polgári viszonyok között indult el pályájára Kassai Ferenc, aki — *no men est omen* — *Spielberger* néven látta meg egykoron a napvilágot. Abban valóban hasonlít *Vázsonyi Vilmos*hoz, akit *Eszterházy* miniszterelnöksége percétől fogva követ, hogy beszédeiben szintén hangoztatni szokta, hogy ő milyen demokrata, milyen szegény szülők gyermeke. *Bölcsőm egy szegény ácsmester hajlékában ringott*, — szokott vallomást tenni a nagy férfira és ki ne volna meghatva ennyi leereszkedés és demokrácia láttán. Pályája elején a Lipótvárosban ügyvédkedett Kassai, de nem mondhatni, hogy jól ment neki. Akadt ugyan néhány jó fogás, így például kitűnő kliense volt egy suszterlegény, aki nagy vagyont örökölt. Kassai az örökségből esontfeldolgozó-gyá-

rat vétetett a suszterlegénynyel, aki esodálatosképpen egész örökölt vagyonát rövidesen elvesztette a spódiumtermelésen. Kassai azonban ügyvédi honoráriumát rendszeren megkapta, nem fizetett rá a suszterlegényre.

Történt pedig, hogy Kassai és néhány szegény, de ambiciózus ifju összedugta a fejét és tanakodtak, mint lehetne pozícióra szert tenni, politikai karriért csinálni, mindent elérni. Kassai a homlokára ütött: társaskört kell alapítani. A szót tett követte és miután láták, hogy olyan társaskörök, amelyeknek működése csupán a szellemi érintkezés pallérozására szorítkozik, nem tudnak megőlni, megtalálta a klub életelixírét: a bakkarát. Bakkarasztalt állítottak fel és egyszerre népesek lettek a kezdetben néptelen csarnokok. Mihamar nagyban folyt a chamin és a makaó is, a klub tagjainak száma napról-napra szaporodott, a pinka telt, Kassai már kiabált és a társaskörre és a pinkára támaszkodva, követelte, hogy adjanak neki városatyai mandátumot. Addig kiabált, amíg *Glücksthal Samának* megesett a szive és paktum alapján bevette őt is a városatyák listájába. Később már hiába bánta meg ezt, hiába zudult fel önmaga ellen, nem maradt más hátra, mint bünbándóan verni a mellét, mondván: *egyetlen bünöm van, az, hogy Kassait én hoztam be a közgyűlésre.*

Kassai eleinte igen csendes fiu volt a közgyűlésen. Ugy látszik, először a játéklubját akarta nagyvá tenni, amelynek már ügyvezető igazgatója volt, egyelőre még csak 6000 korona fizetéssel. Ezért ártatlan képpel szerződést kötött a margitszigeti részvénytársasággal, a mely szerint a Lipótvárosi Társaskör nyári helyiségeül kibérlék a margitszigeti régi főher-

cegi kastélyt. Az csak magától értetődik, hogy a nyári helyiségben is lesz hazárdjáték. Így akarta Kassai elérni azt, amibe sokkal keményebb szavú legényeknek is beletörött a bicskájuk: a *margitszigeti játékbank engedélyét.* Hát tényleg hiába főzte ezt ki ilyen Kolumbusztojása módjára, mert a közmunkatanács meggondolta a dolgot és nem hagyta jóvá a szerződést. *Bárczy* polgármester és *Bódy* alpolgármester tiltakoztak legerősebben az ellen, hogy a szigeten játék legyen s ezzel füstbe ment Kassai gyönyörűen elképzelt terve.

Hogy sajjó fájdalomára irt keressen, heves ellenzéki szónoklatba kezdte öntögetni bubánatát. Rossz napok következtek el *Bárczyra*, Kassai nagyon támadta. *Bárczyt* azonban, hogy hogy nem, mégsem sikerült megbuktatnia, sőt valami különös csoda folytán, minél inkább támadta Kassai, annál népszerűbb lett és szinte félő volt, hogy ha Kassai még sokáig így folytatja a támadásokat, az egész közgyűlés örült *Bárczy*-rajongóvá lesz. Kassai ugyanis oly ügyetlenül és tehetségtelenül rikácsolta el támadásait, beszédein annyira őrzett a szereplési viszketeg, a krakéler-düh, a szellemi izzadságszag, hogy a városatyákat egyenesen fizikai rosszullét környékezte a beszédei alatt s az a néhány komoly ellenzéki, aki a közgyűlésen akad, kétségbeesetten tépte a haját, hogy ennyire kompromittálják az ellenzékiiséget. *Nem voltak büszkék erre a fegyverlőrsra...*

Közben Kassai a Társaskör pénzén megalapította a *Városi Lakosok Országos Szövetségét*, amelynek elnökévé önmagát választotta meg és megkérdezés nélkül beválasztotta a politika első vezető egyéniségeit — a végrehajtó bizottságba. Ez a Szövetség csak rövid ideig élt, mert senki sem akart Kassai elnökhöz csatla-

kozni, de meg miniszter lett Vázsonyi e erre Kassai is sietett demokratává vedleni. Új demokrata pártot alapított a Lipótvárosi Társaskör helyiségében, beléptette az összes alsós-, tartli-, bakk-, makaó- és chemin-játékosokat és kikürtölte, hogy 5000 lipótvárosi polgárt szervezett meg. A klubban ettől fogva öszezötötték a politikát a kártyaveszteséggel és a pinkát a képviselői mandátummal...

A többi már ismeretes. A bódult düh, a melyben Kassai teljesen megfeledkezett magáról és végkép elveszteite lába alól a talajt. Egy hirlapi cikk jelent meg, amelyben szóvá tették a Lipótvárosi Társaskör pusztításait, hogy *családi boldogságokat dul fel, karriéreket és életeket tesz tönkre az ott folyó hazárdjáték és hogy Kassai ekkor már 12,000 korona igazgatói fizetést kapott. Az újságíró, — ez is Kassainak szinte résztvevő ügyetlenségére vall, — katonákkal akarta összehajszaboltatni egy újságíró-klubban és most a legújabb nagy botrány, a kiskorú bankgyakornok lopott száz ezreinek ügye teljesen igazolta az újságíró. Kassai ügyetlen cáfoló állításai, amelyek valótlansága azonnal kiderült és a Társaskörnek számos más kisebb-nagyobb szennyes dolga, Kassai szobalányának, a Marinak társasköri komornaként való alkalmazása, akinek fizetéséből havi százhusz koronát Kassai magának sajátít ki és a sok egyéb kompromittáló adat, — ki tenné mind szóvá őket, emberek vagyunk és erről a Kassairól már minden végső dolgok kiderültek. Ismételjük, szinte sajnáljuk egy embernek ezt az összeomlását, amelyet azonban politikailag szükségesnek és üdvösnek tartunk. De legyen ez memento: aki a városházán tisztogatni akar, az legyen maga is tiszta, sebezhetetlen. Az ellenzéki séget nem lehet stréberségi alapnak felhasználni egy kártyapénzzel támogatott karriér előrehaladásához. A puritanizmus és demokrácia zászlója csak makulátlan emberek kezébe való. Kassai Ferenc tragikus esetének ez a tanulsága.*